

Sygn. akt II KK 57/17

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 marca 2017 r.,

sprawy **K.P.**

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 i 64 § 1 k.k. oraz z art. 197 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 17 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 18 grudnia 2015 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego;**

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. W.G.

Kancelaria Adwokacka w Ł. kwotę 442,80 zł

**(czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w
tym 23 % podatku VAT, z tytułu sporządzenia i wniesienia
kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 18 grudnia 2015 r. K.P. został uznany za winnego czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art.

64 § 1 k.k. oraz z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które to przestępstwa orzeczono karę łączną w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 17 czerwca 2016 r. wyrok powyższy został utrzymany w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając temu rozstrzygnięciu rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

„ - art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez całkowity brak odniesienia się do postawionych w apelacji obrońcy zarzutów obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, w postaci:

- zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów poprzez wybiórczą i dowolną ich ocenę, w szczególności poprzez zdezawuowanie zeznań krewnych oskarżonego zapewniających mu alibi na czas zdarzenia, jedynie na podstawie zapisu prywatnego monitoringu, nieodtworzonego na rozprawie tj. obrazy art. 7 k.p.k.
- zarzutu oparcia rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie o dowód nieujawniony w toku rozprawy głównej - nagranie z prywatnego monitoringu, które to nagranie nie zostało odtworzone na rozprawie, w sytuacji, gdy Sąd I instancji na podstawie tego dowodu dokonał oceny zeznań świadków J.P., A.P., D.B. oraz M.P., odmawiając nadania tymże zeznaniom waloru wiarygodności tj. obrazy art. 410 k.p.k., a tym samym poczynienia przez ten Sąd błędnych ustaleń faktycznych w zakresie alibi oskarżonego polegające na uznaniu, iż w dacie zarzucanych oskarżonemu czynów nie mógł on przebywać z wymienionymi wyżej świadkami poza miejscem zamieszkania pokrzywdzonej.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w Ł. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Rozważając wniesioną kasację, która sprowadza się do postawienia Sądowni II instancji zarzutu niedopełnienia standardu kontroli apelacyjnej wyrażonego m.in. w art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., zwrócić należy uwagę na zakres rozpoznania sprawy na skutek pierwotnie wniesionej apelacji. W tym zwyczajnym środku odwoławczym skarżący niemalże wszystkie zarzuty zogniskował wokół opinii z badań DNA, która miała zdaniem Sądu I instancji bezwzględnie przesądzić o sprawstwie K.P.. Jedynie w ostatnim zarzucie apelacyjnym (nr 4) wskazano na rzekome przekroczenie zakresu swobodnej oceny dowodów przez pominięcie zeznań członków rodziny skazanego, zapewniających mu alibi na inkryminowany okres. Oznacza to, że kasacja obejmuje jedynie ten bardzo pobieżnie i skąpo zarysowany uprzednio wątek apelacyjny. Nie podważa już w żadnej mierze wniosków płynących m.in. z opinii genetycznych. W takim razie trzeba zaznaczyć, że na stronach 6-8 uzasadnienia swego wyroku Sąd odwoławczy w sposób bardzo szczegółowy odniósł do wszystkich postawionych w apelacji zarzutów naruszenia art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. Odnosił się również do depozycji najbliższych skazanego, mających zapewnić mu alibi. Wskazuje na to wywód zawarty na s. 14 i 15 uzasadnienia wyroku, w którym wyraźnie i przekonująco przesądzono, że wyniki badań DNA skutecznie obalają linię obrony skazanego. Wnikliwość zbadania przez Sąd odwoławczy drobiazgowych zarzutów apelacji odnośnie do tego zasadniczego przecież dowodu, nie nasuwała żadnych zastrzeżeń autora kasacji, i to także w odniesieniu do ocenianych kwestii czasu i sposobu pozostawiania przez skazanego swoich śladów genetycznych oraz ich umiejscowienia.

Gdy chodzi natomiast o płytę CD z monitoringu, należy tu odwołać się do trafnego spostrzeżenia prokuratora z pisemnej odpowiedzi na kasację, iż strony zgodziły się na zaliczenie jej w poczet materiału dowodowego bez odtworzenia i później nie domagały się tego (k. 693). Stąd zarzut kasacji w tym zakresie jest całkowicie chybiony. Sam skarżący przy tym nie wskazuje, co konkretnie z tego nagrania miałyby zapewniać skazanemu alibi.

Wobec powyższego uznać należało, że w kasacji nie wykazano zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, które dodatkowo mogłoby mieć wpływ, i to istotny, na treść zaskarżonego tą skargą wyroku. Z tych zatem względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

